

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Jesus Christus pergit dare Judæis argumenta luculenta Divinitatis
suæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

DEI, de quo amplius dubitare invincibilis est resistentia obdubitationis non licet. Nihilominus rati cordis in malitia.

ARGUMENTUM.

Jesus Christus pergit dare Judæis argumenta luculenta Divinitatis suæ.

ARTICULUS V.

Divinitas JE-
su Christi vi-
deri potest ab
hominibus
viventibus.

Videbam, prosequitur Philemon, quod, cum invenire non possent rationes, quas opponerent veritatibus adeo manifestis, & nihilominus cedere non vellent, aliud responderint nihil, nisi quod solent increduli, qui suo sunt animo obfirmati: Non credimus tibi, videmus enim te esse hominem, sed non videmus, te esse DEum. An ergo videre vultis divinitatem meam in se ipsâ, reposuit ipsis Christus JESUS? Nunquid videtis divinitatem ubique, ubi est ipsa per suam immensitatem? an unquam homo mortalis vidit illam? quomodo ergo videre illam poteritis in mea persona, ubi absconditam illam servo sub humanitatis meæ velo, ut familiarem reddam me vobis? Sed clarè videtis divinitatem ubique in effectibus suis, omnibus nempe creaturis, quas eduxit è nihilo, quasque perpetuò conser-

Jesus Christus
demonstrat
suam divini-
tatem in re-
missione pec-
catorum con-
firmata mira-
culo.

vat. Similiter clarè videre licet vobis divinitatem meam in effectibus, quos producit coram oculis vestris, qui non solum magnitudine suâ adæquant crea-

tionem mundi, sed illâ majores adhuc sunt & difficiliores. Nonne vidistis remittere me peccata hominum. Quando allatus est mihi miser ille Paralyticus, quem demiserunt coram me per testum domus, initium dedi sanitati ipsius, dicendo: *Confide fili, remittuntur tibi peccata tua.* Imò, dixerunt illi, sed omnes ex eo scandalizati sunt, & exclamârunt: quis est hic, qui blasphematur? quis dimittere potest peccata, nisi solus DEus. Verum est, replicavit Christus: Video scandalum vestrum, & incredulitatem vestram; sed mox pacificaverim illam; ut enim sciatis, me verè potestatem habere dimittendi peccata hominum, quod non nisi solius DEI est, dico mox huic Paralytico; *Surge & ambula;* illicò surrexit coram omnibus & ambulavit; confirmavi unum miraculum per aliud, & ostendi sanitatem invisibilem animæ per sanitatem visibilem corporis, de quo ipsi vestri oculi vobis perhibent testimonium. Dubitare ergo non potestis de effectu, quem mea

Matth. 9.

verba produxerant invisibiliter, dum videtis illum, quem visibiliter produxerunt; & quia annuitis ipsimet, nonnisi spectare ad DEUM, dimittere peccata hominum, obligati ergo eratis, videndo me illa dimittere, agnoscere & confiteri invitis vobis, divinitatem meam.

Exspectabam, quid respondere possent ad hoc; & videbam ipsos totos hæsisse attonitos & mente confusos. Nihilominus aliquis ipsorum audacior & arrogantior cæteris, insolenter exprobrabat ipsi: expetiimus aliquando à te signum certum & manifestum, de quo dubitare non liceret nobis; verum sive nolueris ex defectu tui erga nos affectus sive non potueris ex defectu tuæ in te virtutis, exhibuisti nobis nullum, sed remisisti nos ad Prophetam Jonam. Si id poteras, & volebas, ubi est charitas? Si id volebas, & non poteras, ubi est veritas, dum dicis nobis, esse te Filium DEI.

Quare remiserit Christus Jesus Judæos ad miraculum Jonæ Prophetæ.

O generatio mala & adultera! respondit illis Christus Jesus: Noveram bene vestram malitiam, quale miraculum exhibere vobis poteram, cui contradicere, quodque in malignum sensum interpretari vobis non fuerat animus? Miraculum aliud non est, quod movere vestras posset animas,

nisi illud Jonæ Prophetæ. Aspiciate prodigia pœnitentiæ, quam prædicavit, quamque persuasit, & ipso opere exerceri fecit in magna civitate Ninive, quando omnes à rege usque ad infimum de plebe, induerunt se sacco, asperferunt se cinere, extenuerunt se jejunio, quando verè humiliati & corde compuncto seriam meditabantur pœnitentiam, effusi in lachrymas efflagitarunt & obtinuerunt à Deo misericordiam. Ecce solum hoc miraculum, unicum hoc signum, quo vobis est opus, cum unicum hoc sit, quod vestram operari possit conversiōnem: non per vestrum stat intellectum, ubi abunde satis vobis est luminis, sed per vestrum stat cor, ubi plus æquò habetis obdurationis & malæ voluntatis; & quousque hoc emoluitum non fuerit æs, proterva hæc malitia è corde vestro non fuerit ejecta, non credetis, nec unquam victas porrigetis manus. Desiderate hoc unicum in vobis videre miraculum, hoc demonstrabit vobis cætera omnia, ex eo cognoscetis veritatem, & veritas salvabit vos omnes.

Verum an opus sit, inquit Jesus Christus, ut redux veniat in mundum Jonas ad prædicandum nobis, sicut Ninivitis? quid peiores Ninivitis, increduli, replicabat Jesus

JESUS CHRISTUS? Viri Ninivitæ surgent in judicio contra vos, & condemnabunt vos, quia poenitentiam egerunt in prædicatione Jonæ, cum minoribus gratiæ auxiliis, quàm iis, quæ recepistis vos. Erant ipsi infideles, quinon noverant verum DEUM, & vos ipsius habetis nontiam, toti ipsius luminibus, ipsius cognitione repleti: Ipsi non audièrant, nisi vocem alicujus hominis minitantis sibi ex jussu DEI, quem non cognoverunt; & vox DEI, proprium ipsius Verbum, eo nomine descendit de cælo, ut vestris allaberetur auribus, DEUS ipse in Persona loquitur vobis; qui ipsius vos tenere institutum non diffitemini, & id nihili penditis, flocci æstimatis, Ipsi non viderant miracula, plura, quibus disponderentur ad credendum; & vos indes videtis illorum tantam copiam, ut abunde sat essent ad conterendos scapulos & convellendas tremore ipfas orbis universi bases? Et nihilominus ipsi omnem suam dimiserunt duritiam, crediderunt firmiter, & humiliati sub manu DEI conspecti sunt, in exercitiis seriæ & veræ poenitentia; & vos perseveretis inflexibiles? Ecce vobis Judices, qui condemnabunt vos coram tremendo judicio DEI.

Non comprehendebam, in-
quiebat Philemon nobis, quod

post hæc omnia non cederent, nec flecterentur in minimo. Experiebar in corde meo indignationem adversus malitiam illorum, non tamen absque commiseratione magnæ illius, quâ tenebantur, cœcitatibus, dolebam ipsorum vices, turbulento obrutus animo diversarum cogitationum tumultu. Ex abundantia hæc cordis humani malitiâ, quæ nullis bonitatis divinæ flecti se finit illecebris, hærebam totus attonitus, nec aliud quidquam cogitare poteram, nisi quod dicerem: ô duritia! ô malitia Judæorum, quàm es incomprehensibilis!

Bonus noster Ecclesiasticus, qui perceperat omnem hanc Philemonis enarrationem magnâ attentione animi, quique haud leviter inde fuerat commotus, cohibere se non poterat, quin diceret nobis, profundo in cælum emisso suspirio: sed nobiscum quid erit? Judæi nullam sanè obtendere possunt excusationem, quod credere noluerint in Christum JESUM; sed nos, qui credimus in ipsum, an excusabiles sumus, dum eâdem omnino vivimus ratione, ac si non crederemus in ipsum? quid prodest verbotenus differre à Judæis, dum ore, sicut ipsi dicere non audemus: Non credimus in JESUM Christum; ipsumque hoc verbum nobis incuteret horrorem, si ex nostro prodiret ore? quid

Deteriores sumus Ninivitis & Judæis ipsis, nisi demus manus Jesu Christo.

nobis prodest, si non differamus quasi ab ipsis, in sensibus, desideriis, affectibus & operibus nostris? si quidem video, ipsos non magni fecisse IESUM CHRISTUM, ex eo, quod toti illigati & illecti fuerint ambitione, propriisque suis commodis, quibus valedicere oportuisset, si credere voluissent in ipsum. Et nos an deserere volumus unicum duntaxat vel commodorum nostrorum, vel vanitatum nostrarum apicem, ut obtemperemus Christo, qui præcipit id nobis? Et tamen dicimus, nos credere in ipsum: lingua nostra asserit, quod credamus; quod non credamus, nostra asserunt opera; verba nostra multum præferunt Christianismi, sed facta nostra quasi omnia paganismum redolent.

Disimus nos credere, sed reipsâ non credimus.

O DEUS, quantâ nos tenet cœcitate amor noster proprius, quamque longè absumus ab eo, quod credamus reipsâ, sicut dicimus! Nam qui crederet verè, mortuus omninò deberet esse mundo, deberet renuntiare omnibus, quæ possidet, & omnia deserere, ut sequeretur ipsum; deberet configere se cruci, & hanc portare post ipsum cunctis diebus vitæ suæ; deberet continuam & nunquam intermissam exercere pœnitentiam, suamque cum vita ipsius semper crucifigere vitam. Siquidem novimus ipsum hæc omnia verbis manifestis dixisse nobis,

& insuper declarâsse, quòd sine his impossibile sit ipsius esse discipulum, id est, Christianum. Et nos dicimus, quod credamus in ipsum, & dum hoc dicimus, totum agimus oppositum. Quid expectandum nobis est, nisi quod dicturus sit nobis: Ex ore tuo te iudico, serve nequam, noveras benè, quid agendum tibi esset, ut verus & bonus esses Christianus; dicebas ipsemet, & palam profitebaris, credere te id firmiter, & totum fecisti contrarium? ô Christiane verbis & Anti-Christiane operibus, memor esto, verba tua abitura in fenum, sed opera tua secutura te usque ad tribunal justitiæ magni DEI.

Dicebatur olim militi cuidam, qui gerebat nomen Alexandri, quique tamen insimulabatur vecordiæ, ignaviæ, desidii: Aut Alexandri nomen depone, aut age ut Alexander. Sed dicendum nobis est pro maximâ nostrâ confusione: Aut desere nomen Christiani, aut age ut Christianus; fac ut opera nominis respondeant Christiani. Nos profanamus & violamus sacrum hoc nomen, quod tam indigne portamus nosque inani quadam seducimus confidentiâ, Christianos nos esse reipsâ, qui contenti sumus denominatione solâ? profectò enim; profectò enim nonnisi in speciem tales sumus plerique.

CON-